

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený zákonnou zástupkyní X. X.
státní příslušnost Ukrajina
oba místem pobytu v ČR X

zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čižinským
sídlem Ječná 548/7, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2019 č. j. OAM-31/ZA-P07-K02-R2-2016

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2019 č. j. OAM-31/ZA-P07-K02-R2-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž rozhodl o žádosti žalobce podané dne 4. 1. 2016 tak, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že mu měl být udělen humanitární azyl, napadené rozhodnutí v této části považoval za nepřezkoumatelné a odporující zásadě zákazu libovůle při uplatňování správního uvážení, a to z následujících důvodů.

- a) Závěr žalovaného o tom, že napadené rozhodnutí není vydáno na obdobném skutkovém základě jako rozhodnutí ze dne 29. 7. 2010 č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009 (dále jen „případ M.“), a to s ohledem na odlišnou úroveň zdravotního stavu posuzovaných osob a diametrální změny ukrajinského zdravotnictví, je zcela nepřezkoumatelný. Měl za to, že tvrzená odlišnost ve zdravotním stavu v obou případech nemůže obstát, žalobce byl žalovaným znevýhodněn jen proto, že se řízení neúměrně táhlo, a tedy měl žalovaný více informací o jeho zdravotním stavu, průtahy v řízení tak přičetl k tíži žalobce. Žalovaný měl rovněž vycházet ze zdravotního stavu žalobce v necelém roce po jeho narození, jako ve srovnávaném případě. Závěr žalovaného o neexistenci dýchacích problémů žalobce je skutkově nesprávný a v rozporu se spisem, žalovaný navíc nezohlednil ztrátu zraku žalobce, žalobce měl těžší komplikace než žadatelka v porovnávaném případě, což vyplývá z propouštěcí zprávy z nemocnice X, kterou žalobce doložil dne 6. 5. 2016. Žalobce trpěl syndromem respirační tísně a perzistující plicní hypertenzí, nebylo možné vyloučit zhoršení stavu a s tím spojenou nutnost hospitalizace, odkaz žalovaného na sdělení matky, dle kterého žalobce neměl dýchací problémy, je naprosto zavádějící. Pokud žalovaný v případě M. udělil humanitární azyl s odůvodněním, že nelze vyloučit vážné komplikace v budoucnu, postupoval u žalobce bez zřejmého důvodu odlišně, i když jeho poporodní diagnózy byly ještě závažnější. Žalovaný navíc v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu nevyšel z celého správního spisu ve věci M. a z příslušných lékařských zpráv, nemohl tak řádně porovnat obě situace, jinak by musel dospět k závěru, že zdravotní stav žalobce byl závažnější než žadatelky v případě M., závěr žalovaného je nepřezkoumatelný a v rozporu se zákazem libovůle.

Dále namítal, že tvrzení o diametrálních změnách k lepšímu ukrajinského zdravotnictví nemá oporu ve spisu, žalovaný zde mj. vychází ze závěrů svého

původního rozhodnutí, které však bylo zrušeno, a dále ze Zprávy Světové zdravotnické organizace z roku 2015, i když na straně 5 uvádí, že ji při rozhodování nevzal v potaz. Zjištění o přijetí reformy ukrajinského zdravotnictví a zajištění bezplatné zdravotní péče je v rozporu s citovanými zprávami ze spisu, z Informace sítě místních lékařů ze dne 5. 1. 2017 stále vyplývá, že péče je poskytována jen ve velkých městech, oftalmologická péče je dostupná jen ve Lvově, o regionech zde není nic uvedeno, nejde tak o žádný rozdíl proti případu M. Ze zpráv ve spise nevyplývá, že by se přístup ke zdravotní péči podstatně zlepšil, v seznamu bezplatné péče ve zprávě ze dne 12. 3. 2018 nejsou uvedeny oftalmologická péče, raná péče ani rehabilitace, které žalobce potřebuje, není tak zřejmé, v čem by měla být situace lepší proti roku 2010. Informace Belgického generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 8. 2. 2019 se týká zcela jiných diagnóz, než má žalobce, nelze s ní argumentovat ohledně zlepšení úrovně ukrajinského zdravotnictví, žalovaný navíc zcela opominul, pokud na tuto zprávu poukázal sám žalobce. Z těchto zpráv tak vyplývá, že péče zůstává nadále nehrazená, v léčbě jsou používány zastaralé metody a péče potřebná pro žalobce nespadá do bezplatné péče, žalovaný tak podstatné zlepšení péče neprokázal.

Za nedostatečné považoval též závěry ohledně rozdílů ve finanční dostupnosti péče a v údajné schopnosti rodičů žalobce péči finančně zajistit, otázka faktické dostupnosti léčebné i podpůrné péče spojené se slepotou je otázkou stěžejní, žalovaný zcela nepřipadně odmítl provést důkaz statistickými údaji o průměrných výdělcích na Ukrajině a cenách lékařské péče, včetně očních operací, žalovaný však bez tohoto posouzení nemůže konstatovat, že rodina žalobce bude schopna péči o něj zajistit, navíc nepřihlédl k povinnosti splácet dluh ve výši 2 miliony Kč a sám uznal, že matka žalobce pracovat nemůže. Závěr žalovaného o změně k lepšímu spočívající ve finanční dostupnosti péče je tedy rovněž nepřezkoumatelný, stejně tak jako závěr o tom, že se žalobce může obrátit na četné humanitární a charitativní organizace. Není totiž zřejmé, proč stejný argument nepoužil též v případě M. a proč by tyto organizace měly v situaci velkého množství potřebných osob na Ukrajině pomáhat zrovna žalobci, když tato pomoc je nenáročná.

- b) Uvedl, že typickým důvodem pro udělení humanitárního azylu, tedy naplnění případu hodného zvláštního zřetele, může být nepříznivý zdravotní stav nebo zdravotní postižení, na tom se shoduje judikatura i odborná literatura. Napadené rozhodnutí však neobsahuje žádnou úvahu o tom, z jakého důvodu nebyla jako tento důvod shledána slepota žalobce, což opět představuje nepřezkoumatelnost.
- c) Žalobce měl dále za to, že není dostatečně zdůvodněno tvrzení, že by pro něj byla na Ukrajině dostupná potřebná zdravotní péče, a to zejména ohledně dostupnosti služeb jako je raná péče, prostorová orientace včetně jejich finanční a geografické dostupnosti a jejich kvality. Žalovaný se s dostupností této péče nevypořádal, nelze odkazovat na původní rozhodnutí, protože to bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Ze spisu vyplývá, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce zcela nevidomý, žalobce na jednom místě napadeného rozhodnutí toto akceptuje, jinde zase popírá, je zcela nekonzistentní. Pokud měl pochybnosti, měl tento skutkový stav dále zjišťovat, změna okolností oproti původnímu rozhodnutí

spočívá v tom, že nyní je již zcela jisté, že žalobce zůstane nevidomý po celý život. Pokud tedy žalovaný nezjišťoval dostupnost speciální péče nezbytné pro žalobce, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a libovůlí. Žalovaný se měl zabývat též dostupností asistenčních služeb na Ukrajině pro slepé děti, pomůcek včetně čtecích zařízení, stavem speciálního školství a inkluze, které jsou zásadní pro vývoj žalobce. Nesouhlasil s tím, že by tyto okolnosti nebyly relevantní z hlediska udělení humanitárního azylu, tento institut nelze redukovat pouze na situaci, kdy by byl ohrožen život žalobce, jde též o jeho zdravý vývoj. Navíc, okolnost ohrožení života by měla vést k udělení doplňkové ochrany, neměla by tak hrát zásadní roli při udělení humanitárního azylu. Jde též o porušení závazků mezinárodního práva, zejména práva na odstraňování či zmírňování následků zdravotního postižení dle čl. 23 Úmluvy o právech dítěte a práva na vzdělání.

- d) Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že žalobce má dluh na zdravotní péči ve výši přesahující 2 miliony Kč, o němž se žalobce zmínil ve svém vyjádření ze dne 24. 6. 2016, nelze seznat, z jakého důvodu to žalovaný nepovažoval za důvod hodný zvláštního zřetele, což rovněž zakládá nepřezkoumatelnost. Nesplacitelnost této částky pro rodinu žalobce je zcela zřejmá, jde o likvidační dluh, žalovaný se nevypořádal s tím, jak tento závazek ovlivní schopnost rodičů hradit žalobci lékařskou péči, ať už na Ukrajině či v ČR, nevzal v potaz nízké výdělky na Ukrajině.
 - e) Napadené rozhodnutí se nezabývá otázkou dostupnosti lékařské péče pro žalobce v ČR, i když na to žalobce přímo poukázal ve vyjádření z 2. 5. 2017. Situace tzv. nepojistitelných cizinců byla v praxi důvodem pro udělování humanitárního azylu nebo povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů, poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2016 č. j. 33 Cdo 2039/2015-174 a nález Ústavního soudu ze dne 3. 5. 2017 Pl. ÚS 2/15. V této souvislosti zmínil též rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-96365-4/SO-2019, které se sice týká udělení trvalého pobytu z humanitárních důvodů, avšak skutkově se jednalo o případ podobný zdravotnímu stavu žalobce a výklad humanitárních důvodů je rovněž použitelný. Žalovaný se měl zabývat ztrátou přístupu do veřejného zdravotního pojištění žalobce v ČR, kterým nyní disponuje. Komerční pojištění, na které žalovaný odkazuje, obsahuje četné výluky, nebyla by pokryta veškerá potřebná péče, není dosud dána kontraktační povinnost tuzemských pojišťoven, jde též o finanční dostupnost tohoto pojištění, pokud se tím žalovaný nezabýval, je jeho rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné. Pokud by žalobce neměl komerční pojištění, má nárok pouze na poskytnutí neodkladné péče, jiná péče mu může být odmítnuta.
3. Žalobce považoval za vadné též rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany. Ve vztahu k důvodu dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se nedostatečně vypořádal s dostupností potřebné zdravotní péče a odkázal žalobce na zcela nenárokovou pomoc charitativních organizací. Ve vztahu k ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se nedostatečně vypořádal s porušením mezinárodních závazků, které by hrozilo v případě vycestování žalobce. Jedná se zejména o čl. 3 a 23 Úmluvy o právech dítěte a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, žalovaný se nevypořádal

s otázkou nejlepšího zájmu dítěte, poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku č. 41615/07 ze dne 6. 7. 2010 a na článek 24 Charty základních práv Evropské unie, který se týká „vyššího zájmu dítěte“. Odkázal též na rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2019 č. j. OAM-188/LE-01-P10-R2-PD3-2005, kde byla prodloužena doplňková ochrana a kde žalovaný oproti napadenému rozhodnutí akcentoval nejlepší zájem dítěte, jde o nezdůvodněné odchýlení se od ustálené praxe.

4. Žalovaný postupoval zmateně při zjišťování zdravotního stavu žalobce ve správním řízení, nejprve požadoval souhlas s přístupem do zdravotnické dokumentace, následně však po konfliktu s právním zástupcem při pohovoru již v tomto směru žádné dokazování neprováděl.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a účelovou, měl za to, že přes její obsáhlost lze žalobní námitky rozdělit do dvou skupin.
6. První skupinu tvoří opakované a povětšinou rozvinuté námitky, které již byly uplatněny v žalobě proti původnímu rozhodnutí, soudy v průběhu soudního přezkumu nevytkly žalovanému vady vyplývající z těchto námitek, není je tak možné považovat za vady, které by způsobovaly nezákonnost nebo nesprávnost závěrů žalobce. Odkázal na bod 22 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2019 č. j. 3 Azs 177/2018-41 (dále jen „rozsudek NSS č. j. 3 Azs 177/2018-41“) a na své vyjádření ze dne 7. 11. 2017, kde již všechno bylo řečeno.
7. Druhou skupinu tvoří námitky směřující proti závěrům žalovaného po porovnání případu žalobce s případem ve věci M., pouze v tomto směru bylo dle rozsudku NSS č. j. 3 Azs 177/2018-41 třeba žalovaným doplnit dokazování a učinit z takto úplně zjištěného skutkového stavu příslušné závěry, pouze tato námitka je tak relevantní, přesto však nedůvodná. Žalobce v žalobě obšírně a mnohdy nejasně polemizuje s příslušným porovnáním žalovaného, žalovaný proto rekapituluje, jak k tomuto porovnání a s jakým výsledkem přistoupil. Uvedl, že v případě M. byl posuzován zdravotní stav kojence ve věku asi 1 roku, o žádosti žalobce žalovaný rozhodl v jeho věku 21 měsíců, kdy mu byla známa delší kontinuita jeho zdravotního stavu, který se od stavu vyžadujícího nepřetržitou lékařskou péči (pětiměsíční poporodní hospitalizace) stabilizoval a změnil do fáze pravidelné kontroly u očního lékaře a osobní péče rodičů o nezletilého z důvodu retinopatie nedonošených a nejisté prognózy vidění. Oproti tomu z rozhodnutí ve věci M. bylo zřejmé, že nezletilá byla těžce nedonošená a pro evidentní nezralost a respirační problémy musela být dlouhodobě léčena ventilační podporou, byla jí diagnostikována vývojová porucha motorických funkcí, zvýšený svalový tón. Žalovaný zde rovněž přihlédl ke skutečnosti, že humanitární azyl byl udělen oběma dcerám zákonné zástupkyně, která by péči o dcery nebyla schopna pokrýt, nemohla by nastoupit do zaměstnání z důvodu celodenní nezbytné péče o dcery, což nekoresponduje s možnostmi úhrady péče z vlastních zdrojů a osobní situací rodičů žalobce. V případě nezletilé M. žalovaný nemohl

vyloučit do budoucna vážné komplikace respiračního a motorického charakteru, zhoršení celkového zdravotního stavu, vývoje nemoci do budoucnosti a celkových pohybových funkcí. Oba případy se lišily z hlediska průběhu poporodních komplikací, vývojových vad, odborných vyšetření, úrovně záležitosti a predikce zdravotního stavu nezletilého do budoucna, která je v případě žalobce (až na riziko trvalé slepoty) v zásadě dobrá, po hospitalizaci byl žalobce propuštěn do domácí péče ve stabilizovaném stavu, podle sdělení matky neměl problémy s dýcháním, na rozdíl od případu M., kde nezletilá trpěla na respirační problémy a její dýchání muselo být uměle podporováno ventilací. Žalovaný nechce zlehčovat retinopatii žalobce, konstatuje však, že tento není bezprostředně ohrožen na životě, jeho jediný zdravotní problém v podobě předpokládané slepoty vyžaduje nutnou odpovídající péči, kterou lze dosáhnout i v zemi jeho původu.

8. S ohledem na výše uvedené žalovaný uzavřel, že rozhodnutí v případě M. nebylo vydáno na obdobném skutkovém základě jako v případě žalobce, lze shledat pouze určité spojitosti azylových příběhů, nejedná se však o případy obdobné, aby se mohla uplatnit zásada legitimního očekávání. Žalovaný porovnal oba případy i z hlediska posouzení odlišností stran úrovně ukrajinského zdravotnictví, kdy v roce 2010 konstatoval zdravotnictví v zanedbaném stavu, skutečná lékařská pomoc byla dostupná pouze ve větších městech, v případě žalobce se žalovaný již v původním rozhodnutí zabýval dostupností zdravotní péče na Ukrajině, v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.
9. Poukázal na to, že i dle důvodové zprávy o humanitární azyl nelze žádat, může být udělen pouze na základě úvahy žalovaného, odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004 č. j. 5 Azs 47/2003-48. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí učinil poměrně obsáhlou správní úvahu, kde hodnotil všechna tvrzení matky žalobce, lékařské zprávy, informace o možnostech léčby v zemi původu a další, a dále též odstranil vady předchozího rozhodnutí obsáhlým porovnáním dvou obdobných případů, aby dostal zásadě zákazu libovůle a zásadě legitimního očekávání.
10. Rekapituloval, že z celého správního spisu je zřejmá snaha žalobce resp. jeho rodičů dosáhnout prostřednictvím vstupu do řízení o mezinárodní ochraně účasti ve veřejném zdravotním pojištění České republiky poté, co matka žalobce díky zdravotním komplikacím předčasně porodila, poté byla nutná dlouhodobá hospitalizace nezletilého žalobce, jeho rodiče v této souvislosti čelí negativnímu finančnímu dopadu na jejich rodinu. Mezinárodní ochranu je však možné udělit pouze ze zákonem stanovených důvodů, mezi kterými výše popsany uveden není.
11. S ohledem na to navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:

13. Žalobce podal prostřednictvím své matky dne 4. 1. 2016 žádost o mezinárodní ochranu ze zdravotních důvodů, k žádosti byla přiložena propouštěcí zpráva z Gynekologicko-porodnické kliniky X ze dne 16. 11. 2015. Dle lékařských zpráv ze dne 17. 2. 2016, ze dne 2. 3. 2016 a ze dne 14. 3. 2016 byl žalobce od narození do dne vystavení těchto zpráv hospitalizován ve X. Dne 13. 4. 2016 právní zástupce žalobce sdělil žalovanému, že žalobce byl dne 12. 4. 2016 propuštěn z hospitalizace. Dne 8. 6. 2016 matka žalobce k žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany uvedla, že žalobce se narodil v ČR, má zde dlouhodobý pobyt do 21. 11. 2017, lékaři říkají, že žalobce nebude vidět, potřebuje lékařskou péči a léčbu, bere spoustu léků, o mezinárodní ochranu žádá proto, že potřebuje stálou léčbu.
14. Při pohovoru dne 8. 6. 2016 matka žalobce uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá výhradně z toho důvodu, že syn potřebuje zdravotní péči a léky, matka a otec žalobce mají v ČR dlouhodobý pobyt, na Ukrajině jsou stále přihlášení k pobytu v Zakarpatské oblasti, okres R., obec J., matka matky tam má dům a rodina bydlí u ní, žádné problémy na Ukrajině nikdy neměli.
15. Dle vyjádření doručeného žalovanému dne 23. 6. 2016 byla žádost podána z důvodů humanitárních a z důvodů hrozby vážné újmy v důsledku porušení mezinárodních závazků České republiky, v důsledku diskriminačního nastavení českého právního řádu ohledně účasti dětí narozených na území ČR v systému veřejného zdravotního pojištění a porušení mezinárodních závazků České republiky není žalobce schopen nést náklady na zdravotní péči, kterou potřebuje, a hrozí, že mu tato péče nebude poskytnuta. Poukázal na incident ze dne 1. 6. 2016, kdy mu nemocnice X odmítla provést kontrolní vyšetření očí s tím, že nejprve musí složit zálohu na toto vyšetření, v tu dobu žalobce ještě neměl vystavený průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, a nemohl tak prokázat svou účast ve veřejném zdravotním pojištění, v současné době je problém žalobce s očima velmi naléhavý, neboť není jasné, zda a v jaké míře bude žalobce zrakově postižen. Žalobce nadále potřebuje zdravotní péči, neboť mu jeho stav neumožňuje vycestovat do domovského státu a v tomto státě by mu z řady důvodů ani nemohla být poskytnuta potřebná zdravotní péče, anebo alespoň ne v brzké době. Odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2010 č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009 a na informaci Člověka v tísni ze dne 15. 11. 2007 č. j. OAM-1098/2007 ohledně stavu ukrajinského zdravotnictví. Přiložil fakturu z X č. 735046/16 ze dne 12. 4. 2016 na částku 2 131 866,87 Kč za zdravotní péči poskytovanou v období od 4. 11. 2015 do 4. 1. 2016 a opravenou fakturu X č. 735046/16 ze dne 15. 4. 2016 na částku 2 103 045,43 Kč za zdravotní péči poskytnou v období od 4. 11. 2015 do 3. 1. 2016. Dále přiložil propouštěcí zprávu z Novorozeneckého oddělení ve nemocnici X ze dne 12. 4. 2016, dle které zde byl žalobce hospitalizován od 4. 11. 2015 do 12. 4. 2016, je zde podrobně popsán vývoj zdravotního stavu žalobce po dobu hospitalizace, jednalo se o extrémně nedonošeného hypotrofického novorozence, byly u něj provedeny operace (15. 1. Kryopexe a fotokoagulace sítnice bilat., 22. 1. kryopexe sítnice bilat., 25. 2. Plastika tříselných kýl bilat), ještě na porodním sále byl intubován a napojen na umělou plicní ventilaci, na které se nacházel nejméně do 4. 12. 2015, dne 4. 3. 2016 byl ve stabilním stavu přeložen na odd. intermediární péče, ještě dle potřeby intermitentně O₂ inhalačně, od 5. 4. již trvale bez nutnosti O₂, postupně vysazena diuretická terapie, inhalační léčba ještě ponechána, proveden kontrolní UZ CNS s přiměřeným nálezem,

screening sluchu výbavný oboustranně, neurologické vyšetření s nálezem axiální hypotonie a mikrocefalie, doplněno EEG bez patologického nálezu, kontrolní vyšetření očí potvrdilo retinopatii V. stupně (slepota) obou očí, t. č. klidový nález bez nutnosti terapie, nutné dlouhodobé sledování pro riziko atrofie a rozvoje glaukomu, v celkově stabilizovaném stavu byl žalobce propuštěn do domácí péče, při propuštění vcelku růžový, oběhově i ventilačně kompenzován, (dosud inhalační terapie), predikce hlavy doleva, vpravo hydrokéla, jizvy v třísech zhojeny dobře, ostatní somatický nález v normě, krmen Nenathalem, pije velmi dobře, váhově pravidelně prospívá, hydratace přiměřená, předán do péče rodičů. Doporučena byla mj. zvýšená poradenská péče pediatra, neurologická dispenzarizace v místě bydliště – kontrola dětským neurologem za 6 týdnů, pokračovat v zavedené RHB pod dohledem fyzioterapeuta, je možné kontaktovat některé centrum rané péče, kontrolní oční vyšetření v dětské oční ambulanci X, kontrola v centru komplexní péče X, kontrola v pneumologické ambulanci Pediatrické kliniky X, v případě nutnosti podání krevních derivátů do 6 měsíců.

16. Součástí spisu jsou dokumenty Ukrajina Informace sítě místních lékařů, č. j. BMA 7085, ze dne 4. 8. 2015 získaná v rámci Projektu lékařských informací o zemích původu III Dostupnost operace srdce, foramen ovale a stenózy plicní chlopně u předčasně narozeného dítěte a Ukrajina Informace sítě místních lékařů, čj. BMA 8445, ze dne 7. 8. 2016 získaná v rámci Projektu lékařských informací o zemích původu III Dostupnost léčby syndromu kaudální regrese, dysplazie kyčelního kloubu a imperforovaného anusu u kojence.
17. Při doplňujícím pohovoru dne 1. 11. 2016 za přítomnosti právního zástupce matka žalobce uvedla, že aktuálně má žalobce problémy s očima, doložila lékařskou zprávu ze dne 20. 9. 2016, dle které se jedná o retinopatii nedonošence. Na dotazy žalovaného ohledně zdravotního stavu a potřebné lékařské péče léčby sdělila, že žalobce potřebuje její plnou péči jako matky a zároveň zdravotnickou péči, protože k nim chodí domů lékař, navštěvuje oční, pneumologii, poradnu pro rizikové nedonošence a neurologii, doložila zprávu o posouzení zrakových funkcí dítěte ze dne 15. 8. 2016, z léků žalobce bere Flixotide a Vigantol, další léky už nebere, teď už dostane běžné očkování, na dotaz ohledně problémů s dýcháním uvedla, že už je to dobré, ale dříve je měl. Ohledně lékařské prognózy vývoje zdravotního stavu uvedla, že ostatní věci jsou už dobré, ale problém jsou oči, neví se, zda žalobce bude či nebude vidět. Nesouhlasila s tím, aby si žalovaný vyžádal informace o zdravotním stavu žalobce od lékařů, které navštěvuje. Uvedla, že syn žije s ní a se svým otcem, matka je na mateřské a otec pracuje, oba mají dlouhodobý pobyt a mají zdravotní pojištění u VZP. Žalobce měl do doby podání žádosti o mezinárodní ochranu zdravotní pojištění od pojišťovny U., která nehradila náklady na zdravotní péči o dítě, matka s otcem šli na zdravotní pojišťovnu VZP, jednali tam, ale pojišťovna odmítla poskytnout pojištění pro žalobce, byl v inkubátoru, jeho zdravotní stav byl špatný. V případě návratu na Ukrajinu by byl problém v tom, že lékařské zprávy jsou v češtině a musely by být přeloženy do ukrajinštiny, při svém pobytu na Ukrajině matka a otec žalobce neměli žádné zdravotní pojištění, systém dosud nebyl zaveden, to teprve v současné době, byli celkem zdraví, chodili na různé prohlídky, matka např. na gynekologii, vše bylo bezplatné, platila jen třeba sonografii, uvedla, že nemá žádný důvod se něčeho konkrétně domáhat v případě návratu na

Ukrajinu, sice je tam válka, která se může vyvinout tak, že budou muset utíkat, ale nyní neměla žádné konkrétní obavy, nic dalšího nechtěla uvést. Dle lékařské zprávy ze dne 20. 9. 2016 oční kliniky X žalobce trpí retinopatií nedonošených, doporučeno OPL: Flucon gtt 1xd. Dle zprávy z posouzení zrakových funkcí dítěte ze dne 15. 8. 2016 vypracované instruktorem stimulace zraku Mgr. M. V. je dle sdělení rodičů prognóza vidění nejistá, dle dnešního posouzení zrakových funkcí je u žalobce jistá reakce na světlo, ale svět. zdrojům měl tendenci se vyhýbat, zavírat oči, tlumený světelný zdroj se zdá být slabou motivací, dnes jistě krátce fixovalo OL světelný zdroj z velmi blízké vzdálenosti, fixace OP je nejistá, lokalizoval černobílou nasvícenou plochu do 25 cm a pouze z jeho levé strany. Doporučeno využívání služeb RP X na dobu dvou let s možností dalšího prodloužení.

18. Součástí správního spisu jsou tyto podklady: Ukrajina Informace sítě místních lékařů, čj. BMA 9067, ze dne 5. 1. 2017 získaná v rámci Projektu lékařských informací o zemích původu IV Dostupnost léčby retinopatie nedonošených dětí včetně dostupnosti léků, Ukrajina, Informace MZV ČR č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, Ukrajina, Informace MZV ČR č. j. 121482/2016-LPTP ze dne 16. 12. 2015, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2016, Ukrajina, Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 3. 3. 2017, Výroční zpráva Amnesty International 2017 Ukrajina ze dne 22. 2. 2017, Ukrajina Freedom House Svoboda ve světě 2017 z ledna 2017, Ukrajina Informace Human Rights Watch z 12. 1. 2017 – výroční zpráva 2017, Ukrajina: Průzkum zdravotního systému, 2015 WHO a Evropské středisko pro sledování zdravotních systémů a politik.
19. Matka žalobce byla na den 24. 4. 2017 řádně předvolána, aby se seznámila s podklady pro rozhodnutí, dostavila se i s právním zástupcem, s podklady se seznámila a uvedla, že se nechce vyjádřit ani nic doplnit, právní zástupce uvedl, že se vyjádří písemně do 15 dnů. Ve vyjádření ze dne 2. 5. 2017 právní zástupce jménem žalobce uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu svého zdravotního stavu a hrozby, že bez jejího udělení mu nebude poskytnuta potřebná lékařská péče. Toto riziko se vztahuje nejen k Ukrajině (hrozba, že mu po návratu nebude poskytnuta potřebná lékařská péče), ale též k České republice, neboť žalobce je nepojistitelným dítětem cizincem a při dalším pobytu v ČR bez poskytnutí mezinárodní ochrany nebude dostupná potřebná lékařská péče z důvodu diskriminačního nastavení systému zdravotního pojištění cizinců, je třeba doplnit dokazování ohledně situace v ČR. Uvedl, že nyní již dává písemný souhlas s vyžádáním informací o jeho zdravotním stavu a zdravotnické dokumentace. K podkladům týkajícím se situace na Ukrajině uvedl, že některé jsou neaktuální, dvouletý odstup je činí nepoužitelnými, Projekt lékařských informací o zemích původu opomíjí faktor finanční dostupnosti, zpráva ze dne 5. 1. 2017 týkající se retinopatie nedonošených se pak zabývá pouze lékařskou péčí v užším slova smyslu, ale opomíjí dostupnost rané péče, prostorové orientace osob s těžkým zrakovým postižením, speciální pedagogické péče a cílené rehabilitace. Zprávy se rovněž nezabývají situací v Zakarpatské oblasti, ale pouze ve Lvově a v Kyjevě, do Lvova je to z obce J. 4 hodiny cesty.
20. Dne 24. 8. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OAM-31/ZA-P07-K01-2016, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil,

v odůvodnění neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 3. 10. 2017 žalobu k Městskému soudu v Praze.

21. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 11. 2018 č. j. 1 Az 79/2017-37 žalobu zamítl, v odůvodnění shledal, že z hlediska posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu není rozhodnutí nepřezkoumatelné, když žalovaný zjistil, že žalobce není v ohrožení života a jeho zdravotní stav nedosahuje velmi vysokého standardu velice výjimečných okolností a závažných humanitárních důvodů a na Ukrajině je dostupná léčba nedonošených dětí včetně dostupnosti léků a ambulantní oftalmologické péče. Ohledně dluhu žalobce měl za to, že i když žalovaný takovou úvah uvedl, nic by to na jeho závěru nezměnilo, neboť povinnost platit dluh bude mít žalobce bez ohledu na to, zda mu bude udělena mezinárodní ochrana. Shledal, že nedošlo k překročení míry volnosti správního uvážení, nepovažoval za nutné, aby se žalovaný zabýval dostupností služeb jako je raná péče, prostorová orientace a další, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo z lékařského hlediska jisté, jak velké postižení žalobce bude, tedy zda bude zcela nevidomý, žalovaný vycházel z aktuálně potřebné lékařské péče, což mu nelze vytýkat. Ohledně finanční dostupnosti péče rovněž neshledal znaky libovůle, žalobcova rodina má na Ukrajině zázemí, kam se může vrátit, zákonní zástupci nemají překážky, proč by nemohli vykonávat výdělečnou činnost, snížení standardu zdravotní péče nezakládá důvod hodný zvláštního zřetele. Měl za to, že žalovaný neporušil žádná procesní pravidla, rozhodnutí je přezkoumatelné a nevykazuje znaky libovůle. Z hlediska případného poskytnutí doplňkové ochrany uvedl, že je zcela irelevantní, zda je žalobci v České republice zajištěno právo na ochranu zdraví za nediskriminačních podmínek, tyto námitky se netýkají situace země původu žalobce, jiné námitky k doplňkové ochraně pak žalovaný neuvedl.
22. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2019 č. j. 3 Azs 177/2018-41 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2018 č. j. 1 AZ 79/2017-37 a rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017 č. j. OAM-31/ZA-P07-K01-2016 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Shledal, že Městský soud v Praze i žalovaný závažným způsobem pochybili při zjišťování skutkového stavu věci, když odmítli provést důkaz rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 7. 2010 č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009, šlo o apodiktické hodnocení daného důkazu, neboť byla předjímana jeho nepoužitelnost na projednávanou věc, aniž byl tento důkaz proveden a aniž by byl vyhodnocen jako nadbytečný, nebo by šlo o důkaz, který nemá žádnou vypovídací hodnotu nebo nemůže přispět k objasnění skutkového stavu dané konkrétní věci, nelze se bez dalšího opírat pouze o velký časový odstup příslušného rozhodnutí od doby projednávání této věci. I když toto pochybení nenastoluje otázku legitimního očekávání, jak je neprávňe dovozeno v kasační stížnosti, neboť jediné rozhodnutí nemůže ze své podstaty založit ustálenou správní praxi, navozuje možnost porušení zákazu libovůle při rozhodování žalovaného. Nejvyšší správní soud však shledal, že nebylo třeba provádět důkaz jiným správním rozhodnutím vydaným v režimu zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, s ohledem na odlišné účely pobytového a azylového řízení a rozdílnost právní úpravy, a ani další kasační námitky neposoudil jako důvodné, dospěl k závěru, že žalovaný a Městský soud v Praze principiálně správně uvážili o

způsobu, jakým azylový orgán hodnotí podmínky pro udělení humanitárního azylu a o rozsahu soudního přezkumu těchto úvah včetně otázky dostupnosti zdravotních služeb na Ukrajině. Uložil žalovanému, aby v dalším řízení provedl důkaz namítaným azylovým rozhodnutím z roku 2010, vypořádal se s tím, zda bylo vydáno na obdobném skutkovém základě jako v posuzované věci, a následně uvážil, zda ve věci žalobce existují relevantní důvody posoudit jeho azylovou žádost odlišně.

23. V dalším řízení žalovaný založil do spisu rozhodnutí ze dne 29. 7. 2010 č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009, Informaci MZV ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019 Ukrajina, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobyt v zahraničí, Bezplatné zdravotní výkony pro Ukrajince: úplný seznam ze dne 12. 3. 2018, Informace belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 8. 2. 2019 č. j. BDA-20181203-UA-6933 získaná v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV Přístup k léčbě cirhózy jater, žloutenka typu C a závislosti na omamných látkách (opiátech) včetně přístupu k lékům, Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 Ukrajina – Situace v zemi.
24. Dne 6. 9. 2019 proběhlo seznámení se s podklady rozhodnutí, dostavila se matka žalobce s právním zástupcem, s podklady se seznámili. Dne 16. 9. 2019 podal žalobce své vyjádření k podkladům, namítal, že je třeba nejen vycházet z obdobných správních rozhodnutí, ale též z důkazů založených v příslušných správních spisech, je totiž třeba vzít v úvahu zdravotní stav žadatelů popsany v úplnosti ve zdravotních zprávách. Dále uplatnil výhrady k novým zprávám založeným do spisu. Současně upozornil na změnu okolností, tvrdil, že je již zcela zřejmé, že žalobce zůstane slepý po celý život, žalovaný je tak povinen zabývat se dostupností služeb nezbytných pro žalobce.
25. Dne 7. 10. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v odůvodnění neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu, shrnul tvrzení žalobce (resp. jeho matky) uvedená v průběhu správního řízení, obsah lékařských zpráv předložených žalobcem a předchozí průběh řízení včetně rozsudku Nejvyššího správního soudu. Měl za to, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je zdravotní stav žalobce, který se narodil na území ČR jako nedonošené dítě a trpí retinopatií nedonošených. Uvedl podklady, ze kterých vycházel, a dále podklady z let 2015- 2017, které již nevzal v potaz z důvodu jejich neaktuálnosti. Stručně zdůvodnil, proč žalobce nesplňuje podmínky pro poskytnutí azylu dle ust. § 12 písm. a), § 12 písm. b) a § 13 zákona o azylu, vyšel z toho, že sama matka žádnou konkrétní obavu z nedostupnosti lékařské péče na Ukrajině ve vztahu ke svému synovi nevyjádřila, ze shromážděných podkladů nedovodil, že by žalobci nebyl umožněn přístup ke zdravotní péči dostupné všem obyvatelům Ukrajiny, a to pro azylově relevantní důvody.
26. Na stranách 9- 12 posuzoval možnost udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, nenalezl důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, návrh na provedení důkazu údají o průměrných výdělcích na Ukrajině a o cenách lékařské péče považoval za obstrukční a zcela nadbytečný, neboť zjištěné skutečnosti by neodrážely individuální situaci nezletilého. Ohledně dostupnosti

rané péče, výuky prostorové orientace, zajištění pomůcek nebo speciální pedagogické péče odkázal na stranu 9 původního rozhodnutí, kde se k těmto námitkám vyjádřil, zrakový handicap žalobce nepovažoval automaticky za důvod hodný zvláštního zřetele, tato situace nedosahuje vysokého standardu velice výjimečných okolností dle judikatury ESPL, nejde např. o finální stadium nevyléčitelné nemoci, žalobce je aktuálně ve stabilizovaném stavu, jeho matka a právní zástupce žádné nové podklady do spisu nezaložili, vyšel proto z toho, že zdravotní stav žalobce je dlouhodobě stabilizovaný a kromě potíží s očima je vše ostatní v pořádku. Nerozporoval, že žalobce může potřebovat speciálně pedagogickou péči či pomůcky pro prostorovou orientaci, nicméně případná nižší kvalita těchto služeb nevede k zásadnímu ohrožení života žalobce při pobytu na Ukrajině. Podrobně se zabýval srovnáním dané věci a případu dle rozhodnutí ze dne 29. 7. 2010 č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009 (případ M.), zdůvodnil, proč jej nepovažuje za rozhodnutí vydané na obdobném skutkovém základě, dále poukázal na zásadní souvislosti stran úrovně ukrajinského zdravotnictví a na zásadní změny a reformy, ke kterým došlo od roku 2014, rovněž zmínil možnost obrátit se na řadu charitativních organizací působících na Ukrajině, byť matka žalobce netvrdila, že by nebyla schopna uhradit lékařskou péči ve vlasti. Nedovodil ani, že by rodiče žalobce nebyli schopni se o něj postarat, materiálně rodinu zajišťuje otec, rodina má ve vlasti určité zázemí u prarodičů. Zabýval se též možnou sociální pomocí pro žalobce pro případ, že by zůstal zcela nevidomý. S ohledem na to neshledal důvod hodný zvláštního zřetele a humanitární azyl neudělil.

27. Zabýval se též tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, shledal, že v případě návratu mu nehrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který byl na Ukrajině zrušen. V souvislosti se zdravotním stavem žalobce se zabýval tím, zda mu hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, které by mohlo spočívat v nedostatečné úrovni zdravotní péče v zemi původu, odkázal na svá zjištění a závěry uvedené výše, ze kterých nedovodil, že by žalobce byl v případě svého návratu na Ukrajinu vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, z ekonomického hlediska má žalobce plnou oporu ve svých rodičích, kteří též mohou využít různých forem sociálních podpor a pomoci charitativních organizací, poukázal na rozsáhlé reformy ukrajinského zdravotního systému od roku 2014. Rovněž dospěl k závěru, že nic nenásvědčuje tomu, že by žalobce mohl být po svém návratu jakkoli postižen za svou azylovou žádost v zahraničí. S ohledem na to nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Dále shledal, že mu nehrozí ani hrozba vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dospěl k závěru, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Shledal, že skutkový stav, který vzal správní organ za základ napadeného rozhodnutí, je zčásti v rozporu se spisy a zčásti v nich nemá oporu, a dále shledal, že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné, a proto dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. napadené rozhodnutí bez jednání zrušil.

29. Nejvyšší správní soud uložil žalovanému, aby v dalším řízení provedl důkaz rozhodnutím žalovaného ve věci M., kde byly shledány důvody pro udělení humanitárního azylu a řádně se s jeho závěry vypořádal. Žalovaný sice tento důkaz provedl, avšak zjištění a závěry z něj žalovaným učiněné a provedené porovnání, neobstojí, a to z následujících důvodů.
30. Jako první z rozdílů žalovaný akcentoval, že v případě žalobce byl jeho stav v době posuzování žalovaného ve věku 21 měsíců žalobce po počáteční pětiměsíční poporodní hospitalizaci stabilizován a vyžadoval již pouze pravidelné kontroly u očního lékaře a osobní péči rodičů z důvodu retinopatie nedonošených a nejisté prognózy vidění. K tomu postavil do protikladu případ M., kdy žadatelka byla těžce nedonošená a pro evidentní nezralost a respirační problémy musela být dlouhodobě léčena ventilační podporou a byla jí diagnostikována specifická vývojová porucha motorických funkcí, zvýšený svalový tón. Soud toto porovnání považuje za zavádějící, neboť jak vyplývá z propouštěcí zprávy X ze dne 12. 4. 2016 byl žalobce extrémně nedonošeným hypotrofickým novorozencem (tedy obdobně jako žadatelka), který se narodil v 25. týdnu těhotenství (24+5), ještě na porodním sále byl intubován a napojen na umělou plicní ventilaci, na které se nacházel nejméně do 4. 12. 2015 (tedy téměř 4 měsíce), během pětiměsíční hospitalizace byly průběžně řešeny respirační potíže žalobce, rovněž podstoupil několik operací, byla zjištěna retinopatie a další diagnózy. Z toho je zřejmé, že okolnost těžké nedonošenosti byla přítomna v obou případech, když v případě M. se žadatelka narodila dokonce až ve 31. týdnu těhotenství, tedy o 6 týdnů později než žalobce. Rovněž tak byla v obou případech přítomna okolnost poporodní ventilační podpory, což žalovaný vůbec neuvedl, tento faktor zmínil pouze u případu M., což je v rozporu se spisovým materiálem žalobce. Žalovaný pak zcela opominul uvést, že v případě M. byla žadatelce poskytována ventilační podpora po dobu 7 dnů po porodu (na rozdíl od žalobce, kdy se jednalo o dobu několika měsíců), její hospitalizace po porodu trvala necelé dva měsíce (na rozdíl od žalobce, který byl hospitalizován po dobu pěti měsíců), přičemž do domácí péče byla žadatelka propuštěna v celkově dobrém stavu. Byla u ní diagnostikována specifická vývojová porucha motorických funkcí, což žalovaný uvedl, nicméně již vůbec nehodnotil závažnost této diagnózy, když dle všeobecně dostupných informací se jedná o tzv. syndrom nešikovného dítěte, žadatelce byla dle lékařské zprávy ze dne 24. 5. 2010 doporučena zvýšená poradenská péče, sledování na neurologii a pokračování v rehabilitačním cvičení. Další zjištěnou diagnózou žadatelky bylo vyšší svalové napětí a dráždivost (zvýšená reakce na zevní stimuly), což žalovaný uvedl, nicméně dle jeho zjištění uvedených v rozhodnutí ze dne 29. 7. 2010 ve věci M. žadatelka nevyžadovala žádnou dlouhodobou léčbu (což

vyplývalo i z tvrzení její matky), v době posuzování žalovaného pak pro její nezralost a respirační problémy u ní byla doporučena zvýšená poradenská péče, rehabilitace a neurologické sledování. Z toho je zřejmé, že situace žadatelky v době posuzování žalovaného byla rovněž v podstatě stabilizovaná, vyžadovala sice zvýšenou péči a rehabilitace, z těchto zjištění však nevyplývá, že by trpěla závažným onemocněním, vyžadovala specifickou léčbu nebo by u ní byly zásadním způsobem omezeny některé tělesné či duševní funkce. Oproti tomu však žalovaný zásadně bagatelizoval postižení žalobce, který již od narození trpí závažným postižením zraku, kdy dle propouštěcí zprávy ze dne 12. 4. 2016 se jednalo o retinopatii V. stupně (slepotu), tento stav přetrvával i dle lékařské zprávy ze dne 20. 9. 2016, dle zprávy z 15. 8. 2016 byla prognóza vidění nejistá.

31. Přes tento stav žalovaný považoval případ M., kde žadatelka již v době posuzování žádnými problémy srovnatelné závažnosti netrpěla, za významně závažnější oproti případu žalobce, u kterého konstatoval, že predikce jeho zdravotního stavu do budoucna je u něj (až na riziko trvalé slepoty) v zásadě dobrá. Žalovaný pak dále akcentoval, že u žadatelky nelze do budoucna vyloučit vážné komplikace respiračního a motorického charakteru, zhoršení celkového zdravotního stavu, vývoje nemoci do budoucnosti a celkových pohybových funkcí, takový závěr však není uveden v žádné lékařské zprávě, které žalobce zmínil v daném rozhodnutí M., naopak z dostupných lékařských zpráv byl dosavadní somatický, psychomotorický a senzorický vývoj hodnocen příznivě, k prognóze se lékaři nevyjádřili. Přitom však žalovaný zcela opominul uvést, že dle propouštěcí zprávy žalobce ze dne 12. 4. 2016 bylo žalobci, obdobně jako v případě žadatelky, rovněž doporučena zvýšená pediatrická péče, sledování na neurologii, pokračování v RHB pod dohledem fyzioterapeuta, kontrola v pneumologické ambulanci, navíc pak kontrola v oční ambulanci. Z lékařské zprávy ze dne 20. 9. 2016 pak vyplývá, že u žalobce jde o retinopatii nedonošených, bylo zjištěno vysoce rizikové předprahové stadium ROP obou očí (atypická forma), instruktorka stimulace zraku dne 16. 8. 2016 doporučila využívání jejích služeb minimálně do 31. 8. 2018. Ohledně prognózy stavu žalobce tedy ve spise není nic uvedeno, není tak zřejmé, z čeho žalobce učinil závěr, že predikce jeho zdravotního stavu je v zásadě dobrá a považoval jí za faktor svědčící v neprospěch žalobce oproti případu M.
32. Soud tak shledal, že žalovaný v případě porovnání obou případů učinil zjištění, která jsou v rozporu se spisem, popř. některá zjištění ve spisu nemají oporu, na základě toho nesprávně vyhodnotil, že zdravotní stav žadatelky v případě M. byl mnohem závažnější než v případě žalobce; takový závěr však neodpovídá obsahu spisu. S ohledem na to je důvodná žalobní námitka, dle které je tvrzené porovnání zdravotních stavů žalobce a žadatelky v případě M. nesprávné a nepřezkoumatelné.
33. Soud však nepovažuje za pochybení, pokud žalovaný neučinil součástí spisu celou spisovou dokumentaci z případu M., zejména lékařské zprávy, takový požadavek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2019 vůbec nevznese. Navíc porušení zákazu libovůle může založit toliko samotné rozhodnutí, které by mělo shrnovat veškeré podklady a zjištění, ze kterých vycházelo, a též úvahy správního orgánu, jak se

s těmito zjištěními vypořádal. Dokazování namítané žalobcem by tak bylo zcela nadbytečné.

34. Obdobných pochybení se žalovaný dopustil rovněž při porovnání osobních a rodinných poměrů v obou případech. Není zřejmé, proč pouze z hlediska případu žadatelky M. žalovaný zmínil, že matka nemůže nastoupit do zaměstnání z důvodu péče o dvě dcery a o rozvoj jejich motorických funkcí, a přitom zcela opomněl obdobou situaci matky žalobce, která rovněž byla na mateřské dovolené, neboť žalobce jako nedonošené a navíc prakticky nevidomé dítě vyžadoval její plnou péči, rehabilitaci, dále k nim do domácnosti docházel lékař. V obou případech byli otcové nezletilých těmi, kdo zajišťuje ekonomickou podporu rodin, navíc však v případě M. na území České republiky žili též další členové rodiny, kteří zde mají dlouhodobé pobyty, což žalovaný neuvedl, dále nezmiňoval, že rodiče žalobce tíží dluh ve výši 2 miliony Kč za poporodní péči poskytnutou žalobci ve X, což může mít významný dopad na jejich ekonomické poměry. Rovněž není zřejmé, proč žalovaný pouze v případě žalobce poukazoval na možnost obrátit se na finanční pomoc humanitárních organizací, když se jedná o pomoc zcela nenárokovou a tyto organizace navíc dle zjištění žalovaného působí na Ukrajině dlouhodobě, přičemž v případě M. žadatelka rovněž poukazovala na nákladnost zdravotního pojištění. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, je tak v rozporu se spisem, popř. žalovaný některé skutečnosti vyplývající ze spisu zcela opominul, v důsledku toho neobstojí jeho závěr, že osobní situace rodičů žalobce je výrazně příznivější, než tomu bylo v případě M.
35. Soud však nepovažuje za důvodnou námitku žalobce o tom, že mělo být provedeno dokazování údajů o průměrných výdělcích na Ukrajině, neboť by z takového důkazu nebylo možné zjistit nic, co by se týkalo konkrétní situace žalobce a jeho rodiny, a tedy individuálních možností jeho rodičů, jednalo by se pouze o všeobecné statistické údaje.
36. Porovnání případu M. a případu žalobce z hlediska posunu úrovně zdravotní péče na Ukrajině (viz strana 10 – 11 napadeného rozhodnutí) rovněž neobstojí. Žalovaný totiž v případě žalobce odkazuje na své původní rozhodnutí a na zjištění v něm obsažená vycházející z Informace Světové zdravotnické organizace, Ukrajina: Průzkum zdravotního systému 2015, přičemž však původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a tedy neexistuje, a ohledně uvedené Informace Světové zdravotnické organizace žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí konstatoval, že ji v rámci svého nového rozhodování nevzal v potaz, neboť ji nahradil aktuálnějšími informacemi. Tedy, v části, která popisuje změny v ukrajinském zdravotnictví, resp. v dostupnosti potřebné péče oproti případu M., tak napadené rozhodnutí nemá oporu ve spise, jediným použitelným zjištěním žalovaného zůstává okolnost, že oftalmologická nebo raná péče nejsou uvedeny ve výčtu seznamu bezplatných úkonů, což není dostačující k porovnání dostupnosti potřebné lékařské péče v obou případech. Dále zde nejsou uvedena ani žádná zjištění specificky ohledně dostupnosti oftalmologické péče, i když žalobce na její potřebnost poukazoval, a v původním rozhodnutí se žalovaný její dostupností zabýval s poukazem na Informaci sítě místních lékařů č. j. BMA 9067 ze dne 5. 1. 2017.

37. Oproti tomu však výtky žalobce směřující proti zjištěním žalovaného týkající se reformy ukrajinského zdravotnictví zahájeným v roce 2014 (viz strana 11 druhý odstavec) nepovažuje soud za opodstatněné, jedná se o obecné informace týkající se bezplatnosti urgentní a primární péče a hrazení některých základních léků, tyto obecné informace odpovídají příslušným podkladům tj. Argumenty i Fakta: Bezplatné zdravotní výkony pro Ukrajince ze dne 12. 3. 2018 a Informaci belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 8. 2. 2019, když druhý z těchto podkladů se sice zabývá zejména přístupem léčbě cirhózy jater a žloutenky typu C, tedy jiných onemocnění, než kterými trpí žalobce, avšak obsahuje též některé obecné informace ohledně dostupnosti léků. Žalovaný pak tyto informace použil pouze pro doplnění shora uvedeného základního porovnání dostupnosti zdravotní péče v obou případech, tímto způsobem odůvodnil svůj závěr o tom, že situace ve zdravotnictví na Ukrajině se postupně zlepšuje a nejedná se tedy již obecně o zanedbaný stav a nedosažitelnost zdravotní péče, jak byla hodnocena v roce 2007. Pokud žalobce poukázal na informace o zkorumpovanosti vládního programu a výdajů na léky na HCV, uvedl žalovaný správně, že tyto informace se týkají specificky pouze přístupu k léčbě HCV a nejsou tak relevantní v případě žalobce. Navíc, otázka dostupnosti lékařské péče se zcela neprolíná s otázkou její bezplatnosti, dle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž existuje-li v zemi původu žadatele dostupná, byť nákladná zdravotní péče, není důvod pro udělení mezinárodní ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 130/2019-41). A dále, samotná skutečnost, že v České republice je zdravotní péče poskytována na vyšší úrovni, není důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2016 č. j. 5 Azs 32/2016-29). K tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009 č. j. 6 Azs 34/2009-89. Tedy nejsou důvodné ani výhrady žalobce k tomu, že by potřebná péče nebyla pro žalobce bezplatná.
38. Soud nepovažuje za důvodnou námitku žalobce, dle které měl žalovaný provést důkaz statistickými údaji o cenách lékařské péče včetně očních operací, když jednak žalobce vůbec netvrdil, že bude v budoucnu potřebovat oční operaci, a pokud jde o údaje ohledně cen lékařské péče, neměly by takové obecné údaje žádnou individuální vazbu k případu žalobce, když žalovaný ani nespecifikoval, jakou konkrétní léčbu či léky bude v budoucnu potřebovat (s výjimkou rané péče, výuky prostorové orientace se zajištěním pomůcek a speciální pedagogické péče, k čemuž se soud vyjádří níže).
39. Lze tak shrnout, že žalovaný nedostal požadavku Nejvyššího správního soudu provést řádné porovnání azylového případu žadatelky M. a případu žalobce, když zjištění jím učiněná zčásti nemají oporu ve spise, zčásti jsou se spisem v rozporu, některá podstatná zjištění naopak žalovaný zcela opominul v napadeném rozhodnutí uvést a rovněž se dopustil některých zavádějících hodnocení a interpretací. V důsledku toho nemohl na základě učiněného porovnání ani správně vyhodnotit, zda bylo porovnávání rozhodnutí vydáno na skutkově obdobném základě a zda existují relevantní důvody posoudit azylovou žádost žalobce odlišně. Již v důsledku toho je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
40. Stejně jako při porovnání případu žalobce s případem M. žalovaný ani v jiných částech napadeného rozhodnutí, které se týká posouzení podmínek pro udělení humanitárního

azyly, vůbec nevzal v potaz existenci dluhu ve výši cca 2 milionů Kč za úhradu poporodní lékařské péče pro žalobce, žalovaný nijak nevyhodnotil, jaký vliv má tato okolnost na případné udělení humanitárního azylu. Přitom se jedná o skutečnost, kterou žalobce prokázal a která může ovlivňovat sociální situaci rodiny, nejedná se o záležitost bagatelní. I když soud nijak nepředjímá význam této okolnosti z hlediska naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, pokud se žalovaný opomněl s touto skutečností vypořádat, je v důsledku toho napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

41. Žalobce namítal, že se žalovaný v rámci posuzování udělení humanitárního azylu nedostatečně vypořádal se skutečností, že žalobce zůstane trvale nevidomý, vytýkal mu nekonzistentní přístup, kdy žalovaný na jednom místě akceptoval slepotu žalobce, na jiném místě ji zase popírá, nezdůvodnil, proč se nejedná o důvod hodný zvláštního zřetele.
42. K tomu je třeba uvést, že je to především žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochraně povinnost tvrzení, rovněž má též povinnost svá tvrzení prokázat, pokud mu v tom nebrání okolnosti specifické pro tento typ správních řízení. V posuzovaném případě žalobce od počátku řízení tvrdil, že trpí závažným postižením zraku, přičemž je nejisté, zda bude v budoucnu vidět, k tomu dokládal příslušné lékařské zprávy. Teprve ve vyjádření ze dne 16. 9. 2019 žalobce uvedl, že je nyní již zcela zřejmé, že slepým zůstane, ke svému tvrzení však nedoložil žádné důkazy. I když je žalovaný na základě ust. § 3 zákona č. 500/2004, správního řádu (dále jen „správní řád“). povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, nezbavuje to žalobce povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení, má-li z nich žalovaný vycházet, to však žalobce neučinil. Tomu pak odpovídá konstatování žalovaného, dle kterého toto tvrzení nelze na základě obsahu spisu považovat za prokázané (viz strana 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se však i přesto v napadeném rozhodnutí zabýval i touto alternativou, a to též v části týkající se humanitárního azylu, posuzoval tedy závažný zrakový handicap spočívající případně i ve ztrátě zraku jako okolnost, která může mít vliv na udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Na straně 9 pak k tomu uvedl, že se nejedná automaticky o důvod hodný zvláštního zřetele a okolnost dosahující vysokého standardu velice výjimečných okolností, jak vyplývá z judikatury ESPL, uvedl, že se nejedná o finální stádium nevyléčitelné nemoci, ani není dána nezbytnost podstoupení specializované v zemi jeho původu nedostupné léčby a péče. Není tak důvodná námitka, že se žalovaný s tímto tvrzením žalobce vůbec nevypořádal.
43. Pokud jde o námitku týkající se nezohlednění dostupnosti služeb jako je raná péče a prostorová orientace, zajištění pomůcek a speciálně pedagogická péče vyplývá ze správního spisu, že žalobce ve svém vyjádření ze dne 16. 9. 2019 poukazoval na nezbytnost této péče a služeb, žalovaný se pak na straně 9 napadeného rozhodnutí věcně k těmto námitkám nevyjádřil a pouze uvedl, že se s nimi již dostatečně vypořádal v původním rozhodnutí, na které tímto odkázal. Takový postup je však zásadně nepřijatelný, dané rozhodnutí již bylo zrušeno, netvoří součást napadeného rozhodnutí, které musí z hlediska odůvodnění obstát samo o sobě. Daná námitka

žalobce tak nebyla v napadeném rozhodnutí vypořádána, ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu se jedná o nedostatek odůvodnění, který zakládá jeho nepřezkoumatelnost. Rovněž soud nepovažuje za případné hodnocení žalovaného, dle kterého i nižší kvalita těchto služeb nevedla k ohrožení života žalobce. I když je třeba obecně souhlasit s žalovaným, že pouhé snížení standardu zdravotní péče ještě nezakládá důvod hodný zvláštního zřetele pro poskytnutí humanitárního azylu, nelze důvody pro jeho poskytnutí redukovat pouze na nebezpečí smrti. Jak se vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 Azs 329/2017-28: „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchy ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ (K tomu rovněž viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS.) Z toho je patrné, že naplnění neurčitého právního pojmu „důvod hodný zvláštního zřetele“ může spočívat v různých aspektech zdravotní či jiné povahy, je zapotřebí zvážit konkrétní okolnosti posuzovaného případu.

44. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 2. 5. 2017 poukázal na to, že je nepojistitelným dítětem – cizincem, systém zdravotního pojištění cizinců v České republice je nastaven diskriminačně, v důsledku toho hrozí, že žalobci při jeho dalším pobytu v České republice nebude dostupná potřebná lékařská péče, jedná se o jeden z hlavních důvodů, pro který žádá o mezinárodní ochranu. Tuto námitku žalobce vznesl již ve svém předchozím vyjádření ze dne 24. 6. 2016. Žalovaný tyto námitky resp. důvody v napadeném rozhodnutí sice rekapituloval, nicméně z hlediska případného udělení humanitárního azylu se k nim nijak nevyjádřil, nijak je nehodnotil, nezařadil žádné úvahy, ze kterých by bylo zřejmé, zda se dle jeho závěrů může jednat o důvod zvláštního zřetele k poskytnutí humanitárního azylu, či nikoli. Přitom právě v případě M., který v napadeném rozhodnutí použil, se rovněž jednalo o hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu, pro který žalovaný při zhodnocení dalších okolností shledal naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele a udělil humanitární azyl dle ust. § 14 zákona o azylu. V případě žalobce se však s tímto důvodem žádosti o mezinárodní ochranu vůbec nevypořádal, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Soud však nepovažuje za důvodný návrh žalobce na provedení důkazu rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č.j. MV-96365-4/SO-2019 ze dne 30. 7. 2019, neboť se týká problematiky žádosti o trvalý pobyt (byť rovněž z humanitárních důvodů) a dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2019 č.j. 3 Azs 177/2018-43 takový důkaz není třeba provádět s ohledem na odlišné účely pobytového a azylového řízení a rozdílnost právní úpravy.

45. V posuzovaném případě žalovaný neshledal, že by se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, nenalezl tak důvody k naplnění tohoto neurčitěho právního pojmu. S ohledem na to neuplatnil ani správní úvahu, zda humanitární azyl udělí či nikoliv. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72: *„Ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení.“* Soud se tak v daném případě nemohl zabývat přezkoumáním správního uvážení, když napadené rozhodnutí takovou úvahu žalovaného neobsahuje. K tomu je nezbytné konstatovat, že otázku správního uvážení lze přezkoumávat pouze v omezeném rozsahu (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38 a ze dne 22. 1. 2004 sp. zn. 5 Azs 47/2003 a na ně navazující judikatura).
46. Žalobce považoval za vadné rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany. Měl za to, že se žalovaný nevypořádal s dostupností potřebné zdravotní péče.
47. Pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů, poukazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2020 č. j. 10 Azs 437/2019-83, ve kterém tento soud popsal příslušnou judikaturu ESPL, včetně rozhodnutí ze dne 13. 12. 2016 ve věci Paposhvili proti Belgii, stížnost č. 41738/10: *„Původní judikatura vztahující se k otázce doplňkové ochrany z humanitárních důvodů stanovila velmi přísné podmínky pro její udělení. Žadatel o mezinárodní ochranu se musel ocitát takřka na pokraji smrti (např. AIDS v terminálním stadiu). Tento velmi přísný standard, zastávaný Evropským soudem pro lidská práva v rozsudcích ze dne 2. 5. 1997 ve věci D. proti Spojenému království, stížnost č. 30240/96, a ze dne 27. 5. 2008 ve věci N. proti Spojenému království, stížnost č. 26565/05, ESLP zmírnil v rozsudku ze dne 13. 12. 2016 ve věci Paposhvili proti Belgii, stížnost č. 41738/10. Setrval sice na tom, že institut doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů musí zůstat vyhrazen pro velmi výjimečné případy, nikoliv však jen pro ty, v nichž je žadatel v době podání žádosti bezprostředně ohrožen na životě. Podle rozsudku ve věci Paposhvili jde i o případy vážně nemocných osob, „u nichž se lze ze závažných důvodů domnívat, že v přijímající zemi by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představoval skutečné riziko, že se zdravotní stav nemocné osoby vážně, rychle a nevratně zhorší, a to by vedlo k intenzivnímu utrpení této osoby nebo k výraznému snížení předpokládané délky jejího života“ (bod 183 rozsudku).“* Z toho dovodil, že: *„Pro rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů jsou stěžejní tyto podklady*

a informace: 1) ty, které se týkají zdravotního stavu žadatele, a 2) ty o kvalitě a dostupnosti zdravotní péče a léků v zemi, kam by musel žadatel vycestovat. Z judikatury ESLP plyne, že je na žadateli, aby předložil důkazy pro to, že by mu v zemi původu hrozila vážná újma, neboť by se mu tam nedostalo vhodné zdravotní péče odpovídající jeho vážnému zdravotnímu stavu (srov. bod 186 rozsudku Paposhvili). Informace o svém zdravotním stavu musí poskytnout žadatel v takové kvalitě, aby z nich bylo možné učinit závěr o tom, v jak závažném stavu se žadatel nachází a jaké riziko by pro něj představovaly samotná cesta do země původu i následné setrvání v ní. Na žalovaném je, aby tyto důkazy řádně posoudil a potvrdil či rozptýlil žadatelovy obavy, že se jeho zdravotní stav zásadně zhorší, tím, že si obstará dostatek informací o dostupnosti zdravotní péče v žadatelově zemi původu (obdobně bod 187 rozsudku Paposhvili).“

48. V posuzovaném případě žalobce tvrdil a prokázal, že trpí retinopatií nedonošenců, tedy závažným poškozením zraku, které představuje prakticky slepotu, není jisté, zda bude někdy vidět, z tohoto důvodu je pro něj potřebná oftalmologická péče, dále prokázal, že využívá služeb instruktora zraku (viz zpráva z RP X z 16. 8. 2016), do budoucna deklaroval potřebu rané péče, výuky prostorové orientace, potřebu speciálních pomůcek a speciální pedagogické péče, o kterých tvrdil, že mu v domovském státě nebude dostupná. V souladu se shora uvedenou judikaturou bylo na žalovaném, aby si obstaral dostatek informací o dostupnosti zdravotní péče v zemi původu. Žalovaný však v části týkající se posouzení, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání pouze odkázal na své předchozí závěry ohledně postavení žalobce na Ukrajině v souvislosti s jeho zdravotním stavem, z čehož nedovodil, že by se jednalo o případ ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále pouze obecně odkázal na reformy ukrajinského zdravotnictví probíhající od roku 2014. Takové odůvodnění však nelze považovat za dostačující, a to s ohledem na to, že ani v předchozí části se žalovaný nevypořádal s dostupností oftalmologické péče na Ukrajině, ani neuvedl žádné odůvodnění k dostupnosti služeb jako je raná péče a prostorová orientace, neboť na tomto místě pouze odkázal na předchozí zrušené rozhodnutí. Nelze tak dospět k závěru, že žalovaný dostal shora uvedeným judikatorním požadavkům z hlediska odůvodnění rozhodnutí ohledně případného udělení doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů, napadené rozhodnutí tak trpí nedostatečným zjištěním skutkového stavu a je nepřezkoumatelné.

49. Důvodná je též námitka, dle které se žalovaný nedostatečně vypořádal s porušením mezinárodních závazků, které by případně hrozilo při vycestování žalobce. V této souvislosti obsahuje napadené rozhodnutí pouze jednu větu, dle které žalovaný neshledal, že by případné vycestování žalobce představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný však nezařadil vůbec žádné úvahy, jakým způsobem k tomuto závěru došel a jaké skutečnosti přitom posuzoval. Přitom by se nabízelo zejména zhodnocení, zda by vycestování žalobce nemohlo představovat rozpor s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které se týká ochrany soukromého a rodinného života, příp. čl. 24 Úmluvy o právech dítěte, které upravuje právo na ochranu zdraví a využívání zdravotnických zařízení. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

50. Soud však nepovažuje za přiléhavou námitku žalobce týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2019 č. j. OAM-188/LE-01-P10-R2-PD3-2005, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno až po vydání napadeného rozhodnutí, a tedy není možné, aby představovalo ustálenou praxi, od které se žalovaný následně v napadeném rozhodnutí odchýlil, či porušení zákazu libovůle.
51. Námitku týkající se nekonzistentního postupu žalovaného při zjišťování zdravotního stavu žalobce soud rovněž nepovažuje za důvodnou, žalovaný při pohovorech s matkou žalobce zjišťoval okolnosti týkající se jeho zdravotního stavu, v této souvislosti při doplňujícím pohovoru dne 1. 11. 2016 požádal matku o písemný souhlas k tomu, aby si vyžádal informace o zdravotním stavu žalobce od jeho lékařů, matka tento souhlas odmítla udělit. Teprve dne 24. 4. 2017 při seznámení se s podklady pro rozhodnutí uvedla, že dává písemný souhlas s vyžádáním informací o zdravotním stavu, žalovaný však vycházel z lékařských zpráv, které mezitím založila do spisu, a na lékaře žalobce se již neobrátil. Soud v tom nespatřuje pochybení žalovaného, když ve spise byly zařazeny lékařské zprávy týkající se zdravotního stavu žalobce, pokud se matka žalobce domnívala, že žalovaný nedisponuje některými důležitými informacemi, měla možnost svá tvrzení doplnit a doložit potřebné důkazy, této možnosti však nevyužila.
52. Z uvedených důvodů, kdy žalovaný výše popsáním způsobem porušil povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu v rozsahu odpovídajícím individuálním okolnostem daného případu dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, a povinnost napadené rozhodnutí řádně odůvodnit dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí částečně nepřezkoumatelné, soud postupoval podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
53. V dalším řízení je žalovaný povinen provést důkaz rozhodnutím ze dne 29. 7. 2010 č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009, učinit objektivní porovnání s případem žalobce a zhodnotit, zda se jedná o případy s obdobným skutkovým základem, přitom je v souladu s výše uvedeným právním názorem soudu třeba vzít v úvahu všechny relevantní okolnosti obou případů, a to jak z hlediska zdravotního stavu obou posuzovaných, jejich rodinných a sociálních poměrů, tak z hlediska změn v úrovni zdravotní péče a její dostupnosti na Ukrajině. Žalovaný je na základě toho a při zvážení dalších okolností povinen vyhodnotit, zda žalobce naplňuje důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, přitom se žalovaný vypořádá též s okolnostmi spočívajícími v existenci dluhu rodičů žalobce ve výši 2 milionů Kč, s námitkami žalobce týkajícími se nedostupnosti služeb jako je raná péče, výuka prostorové orientace a další, na Ukrajině, a s námitkami ohledně diskriminačního nastavení systému zdravotního pojištění cizinců v České republice, tzv. situací nepojistitelného dítěte. Žalovaný dále znovu zhodnotí, zda jsou splněny podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany, v této souvislosti se z hlediska ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu přezkoumatelným způsobem vypořádá s dostupností zdravotní péče v zemi původu, a dále z hlediska ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se

přezkoumatelným způsobem vypořádá s tím, zda vycestování žalobce nemůže být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

54. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

55. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně